

A.

VIII [73, 1] Οἰκείει δὲ τὴν Πελοπόννησον ἔθνεα ἑπτὰ. Τούτων δὲ τὰ μὲν δύο αὐτόχθονα ἔοντα κατὰ χώραν ἴδονται νῦν τῇ καὶ τὸ πάλαι οἶκεον, Ἀρκάδες τε καὶ Κυνούριοι· ἔν δὲ ἔθνος τὸ Ἀχαικὸν ἐκ μὲν Πελοποννήσου οὐκ ἐξεχώρησε, ἐκ μέντοι τῆς ἑωυτῶν, οἰκείει δὲ γῆν ἄλλοτριήν. [2] Τὰ δὲ λοιπὰ ἔθνεα τῶν ἑπτὰ τέσσερα ἐπήλυδά ἐστι, Δωριεὺς τε καὶ Αἰτωλοὶ καὶ Δρύοπες καὶ Λήμνιοι. Δωριέων μὲν πολλοὶ τε καὶ δόκιμοι πόλιες, Αἰτωλῶν δὲ Ἥλις μούνη, Δρυόπων δὲ Ἐρμιῶν τε καὶ Ἀσίνη ἢ πρὸς Καρδαμύλῃ τῇ Λακωνικῇ, Λημνίων δὲ Παρωρεῆται πάντες. [3] Οἱ δὲ Κυνούριοι αὐτόχθονες ἔοντες δοκέουσι μῦθοι εἶναι Ἴωνες, ἐκδεδωρεῖνται δὲ ὑπὸ τε Ἀργείων ἀρχόμενοι καὶ τοῦ χρόνου, ἔοντες Ὀρνεῆται καὶ [οἱ] περιόικοι.

B-C.

Εἰς

XVIII. κίββα· πήρα. Αἰτωλοί. Hes. Forse: κύμβα (ι per υ è uno iotacismo, imputabile ai grammatici) con ββ da μβ come nei cpr. Ἄδαββος Τορύββας. δάξα. θάλασσα. Ἠπειρῶται. Hes. In che rapporto con θάλασσα? Sembrerebbe caduta (forse solo per aplografia sillabica: ΔΑΛΑ > ΔΑ) la seconda sillaba; -ξα parrebbe il risultato di -χία (onde -σσα, -ττα), e δ- per θ- da δθ è una particolarità illirica, penetrata qui in un dialetto greco

D.
Fouze

XX. Legge sacra da Delfi, 2^a metà del v secolo; Schw. 321.
τὸν φοῖνον μὲ φάρεν ἐς τοῦ δροῦμου· αἱ δὲ κα φάρει, ἠιλαξάστῳ
τὸν θεὸν ἠοὶ κα κεραϊέται καὶ | μεταθυσάτῳ κάποτεισάτῳ πέν-
| τε δραχμάς· τούτου δὲ τοῖ κατα|γορέσαντι τὸ ἡμισσον.
2. ἐς τοῦ = ἐκ τοῦ. - 3. ἠοὶ κα κ. 'il dio a cui il vino dev'essere libato'.

E.
Lévy

XXV. Testamento su lamina di bronzo da Petelia, circa v secolo; Schw. 436, 1.
θεός. τύχα. Σάδοτις διδ|δοτι Σικαινίαι τὰν φοι|χίαν καὶ τὰλλα
πάντ|α. δαμοργός Παραγό|ρας· πρόξενοι Μίνκων, | Ἀρμοξίδα-
μος, Ἀγά|δαρχος, Ὀνάτας, Ἐπίκ|ρορος.
δαμοργός è il magistrato eronimo, πρόξενοι sono i testimoni, cfr. προξε-
νεῖ μαρτυρεῖ. Hes.

XXVI. Su colonnetta fittile trovata presso Metaponto; Schw. 438.

χαῖρε φάναξ Η(ἔ)ράκλῆς |
Νικόμαχος μ' ἐπόε, | ὅ τοι κεραμεύς μ' ἀνέθεκε. |
δὸς δὲ φ' ἐν ἀνδρόποισ | δόξαν ἔχεν ἀγαθ(ά)ν.

φ' per φέ col valore di αὐτόν.

F.
Lévy

XXIX. Patto fra Elei ed Ereesi, su lamina bronzea del vi o v secolo; Schw. 413.

ἂ φράτρα τοῖρ φαλειούς : καὶ τοῖς Ἐρ|φαδίοις. | συναμαχία κ'
ἔα ἑκατὸν φέτα, : | ἄρχοι δὲ κα τοῖ. αἱ δὲ τι δέοι | αἶτε
φέπος αἶτε φ|ἀργον, : συνέαν κ' ἀλάλοις : τά τ' ἄλ(α) καὶ
πα|ρ πολέμῳ : αἱ δὲ μὰ συνέαν, τάλαντόν κ' ἀργύρῳ : ἀπο-
τίνοιαν : τοῖ Δι' Ὀλύμπιοι : τοῖ κα|δαλέμενοι : λατρείομενον.
: αἱ δὲ τιρ τὰ γ|ράφρα : ταῖ καδαλέοιτο : αἶτε φέτας αἶτε
τ|ελεστά : αἶτε δάμος, : ἐν τ' ἐπιάρῳ κ' ἐνέχ|¹⁰οιτο τοῖ νταυτ'
ἔγραμμένοι.

1-2. Ἐρφ- = Ἐραιοῦσι. - 2-4. ἔα, συνέαν = -εῖη, -εῖην con η > α. - 3-8. τοῖ ταῖ coll' -i di οὔτος-ε ecc. - 4. ἀλάλοις ἄλα con λ scempio come το ἔγραμμένοι = γεγραμμένοι. - 5. παρ = περί - 7-8. γράφρα an. pl. di un ἄγραφος 'γράμμα'. - 6-7. καδαλέμενοι = κατ(α)-δηλέομενοι, similmente καδαλέοιτο. - 8. φέτας 'privato' (da φηέ 'sé'). - 8.9. τελεστά (nom. sg. nsc. asirumatico), §§ 84.102, cfr. οἱ ἐν τέλει, εἰ ὄρ... τέλος ἔχοι κκνιιι/3. - 9. ἐν... ἐπιάρῳ 'nella multa' (: ἱερός).